

Sygn. akt **III AUa 31/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marta Sawińska

Sędziowie: SSA Marek Borkiewicz

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr)

Protokolant: st.sekr.sąd. Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2015 r. w Poznaniu

sprawy **H. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o przeliczenie wysokości emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie

z dnia 18 listopada 2014 r. sygn. akt III U 512/14

oddala apelację.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Marta Sawińska	SSA Marek Borkiewicz
-------------------------------------	--------------------	----------------------

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P., decyzją z dnia 25.04.2014 r. znak (...) odmówił **H. G.** prawa do emerytury wskazując, że w przypadku wnioskodawcy brak jest podstaw do ustalenia emerytury w oparciu o nowe, zreformowane zasady (na podstawie art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), gdyż ma on już przyznane prawo do emerytury w oparciu o dotychczasowe zasady, tj. na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej i obliczonej w myśl art. 53 tej ustawy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył H. G., który wniósł o jej uchylenie i zobowiązanie organu rentowego do obliczenia emerytury na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i przyznanie obliczonej w ten sposób emerytury, jeżeli będzie ona wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53, od miesiąca, w którym złożył wniosek o emeryturę po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego, tj. od grudnia 2012 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od odwołującego na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 18 listopada 2014r., wydanym w sprawie III U 512/14, Sąd Okręgowy w Koninie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że nakazał organowi rentowemu wyliczenie emerytury H. G., przy uwzględnieniu kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego, kwoty zwaloryzowanych składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego oraz dalszego średniego trwania życia, poczynając od dnia 1 marca 2014r.

Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie, Sąd Okręgowy wskazał, że w bezspornym stanie faktycznym, istota sporu sprowadzała się do ustalenia czy odwołujący H. G. spełnia przesłanki z art. 55 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.2013.1440) do wystąpienia z wnioskiem o obliczenie jego emerytury na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej.

Cytując treść art. 27 ustawy emerytalnej, Sąd Okręgowy wskazał, że H. G. osiągnął już wymagany przez ten przepis wiek emerytalny, kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu tego wieku oraz złożył wniosek o przyznanie emerytury po 31.12.2008 r. Jakkolwiek odwołujący we wniosku z dnia 27.12.2012 r. zwrócił się o „przeliczenie” wcześniejszej emerytury przyznanej decyzją z dnia 31.03.2010 r., tym niemniej wniosek ten nie zmierzał do ponownego ustalenia wysokości świadczenia emerytury w niższym wieku emerytalnym, lecz do przyznania mu po raz pierwszy emerytury na podstawie art. 27 ustawy, co wynikało z osiągnięcia przez niego powszechnego wieku emerytalnego.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, powołując się na ugruntowane stanowisko doktryny, że przepis art. 55 ustawy emerytalnej należy rozumieć jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu tego wieku emerytalnego, a wniosek został złożony pod dniem 31.12.2008 r., niezależnie od faktu przejścia na emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym i nietrafny jest pogląd organu rentowego, że można odmówić ubezpieczonemu obliczenia wysokości świadczenia według zasad wynikających z art. 55 ustawy emerytalnej, tylko dlatego, że ubezpieczony wcześniej pobierał już emeryturę.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że odwołujący ma prawo do ponownego zweryfikowania wysokości należnej emerytury, zwłaszcza, że po przyznaniu prawa do emerytury pozostawał w dalszym ciągu czynny zawodowo i z tego tytułu kontynuował obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Odwołujący zachowując status ubezpieczonego, ma zatem prawo do uzyskania najkorzystniejszego wymiaru należnego świadczenia emerytalnego, w tym do wyliczenia wysokości należnej mu emerytury na zasadach kapitałowych, jeżeli emerytura obliczona na podstawie art. 26 ustawy jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy, w sytuacji, gdy spełnił warunki wymagane w art. 55 ustawy. Sąd Okręgowy powołując się na stanowisko zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7.11.2013 r. (III UK 143/13), stwierdził, że odwołujący nie utracił na stałe możliwości zweryfikowania wysokości przyznanej mu emerytury w zaniżonej wysokości tylko dlatego, że pierwotnie organ rentowy obliczył mu emeryturę według dotychczasowych zasad, zamiast nowych korzystniejszych dla niego, jeżeli - spełniając warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 ustawy - kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego oraz wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury z art. 27 ustawy po dniu 31 grudnia 2008 r.

Sąd Okręgowy ustaliwszy, że emerytura odwołującego obliczona na podstawie art. 55 ustawy emerytalnej jest wyższa niż ta obliczona na podstawie art. 53 ustawy, ostatecznie stwierdził, że odwołanie H. G. należało uwzględnić.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, nakazując organowi rentowemu wyliczenie emerytury odwołującego według reguł wynikających z art. 55 w zw. z art. 26 ustawy emerytalnej, tj. przy uwzględnieniu kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego, kwoty zwaloryzowanych składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego oraz dalszego średniego trwania życia, poczynając od dnia 1 marca 2014 r.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł pozwany organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P..

Zaskarżając wyrok w części, zarzucił mu: naruszenie art. 55 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach Rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez przyznanie odwołującemu prawa do wyliczenia emerytury przy uwzględnieniu kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego, kwoty zwaloryzowanych składek zaewidencjonowanych na koncie odwołującego oraz dalszego trwania życia, poczynając od dnia 01.03.2014 r.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że konsekwentnie podtrzymuje swoje stanowisko, iż w jego ocenie brak jest podstaw do dokonania przeliczenia emerytury zgodnie z art. 55 ustawy z dnia 17.12.1998 r., skoro odwołujący podjął wypłatę wcześniej emerytury przyznanej decyzją z dnia 31 marca 2010 r. Organ rentowy podkreślał, że w jego ocenie wysokość emerytury ubezpieczonego, o którym mowa w art. 55, może zostać obliczona na podstawie art. 26 w/w ustawy tylko w sytuacji, jeżeli ubezpieczony nie pobrał wcześniej przyznanego świadczenia emerytalnego, a taka sytuacja w przedmiotowej sprawie nie miała miejsca.

Wskazując na powyższe, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję.

W odpowiedzi na wniesioną apelację, odwołujący H. G. wniósł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Apelacja organu rentowego jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny za konieczne uznał zaznaczyć, że sporządzając niniejsze uzasadnienie zastosował regulację zawartą art. 387 § 2¹ k.p.c.

Zgodnie z treścią tego przepisu, jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego ani nie zmienił ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, a w apelacji nie zgłoszono zarzutów dotyczących tych ustaleń, uzasadnienie wyroku może zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W ocenie Sądu II instancji, w niniejszej sprawie zostały spełnione przesłanki uprawniające Sąd odwoławczy do sporządzenia uzasadnienia wyroku z pominięciem podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Apelujący organ rentowy nie podnosił bowiem zarzutu błędnych ustaleń faktycznych, a treść apelacji skupiała się przede wszystkim na wskazaniu, iż Sąd Okręgowy dokonał błędnej wykładni treści art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r., poz. 1440 – dalej ustawa emerytalna).

Mając na względzie zarzuty apelacji i stanowisko Sądu Okręgowego wyrażone w pisemnym uzasadnieniu wyroku, Sąd Apelacyjny stwierdza – przy uwzględnieniu treści zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie i tego, że stan faktyczny został ustalony w sposób prawidłowy i jest między stronami bezsporny - że Sąd I instancji w sposób właściwy dokonał wykładni spornego przepisu i słusznie zmienił treść zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z treścią art. 55 cyt. ustawy emerytalnej - ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Omawiany przepis umożliwia ustalenie wysokości świadczenia osobom spełniającym warunki do przejścia na emeryturę na „starych” zasadach (art. 27) według reguł obowiązujących dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. (tj. na zasadach określonych w art. 26 ustawy emerytalnej), o ile osoby te kontynuowały ubezpieczenie emerytalne po osiągnięciu 60 lat w przypadku kobiet i 65 lat w przypadku mężczyzn i wystąpiły z wnioskiem o

świadczenie po dniu 31 grudnia 2008 r., a emerytura obliczona w myśl art. 26 okaże się wyższa niż obliczona zgodnie z art. 53.

W tym miejscu wskazać należy, że treść powyżej cytowanego art. 55 ustawy emerytalnej budziła w judykaturze wątpliwości interpretacyjne, które zostały ostatecznie wyjaśnione w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r. w sprawie II UZP 4/13 (OSNP 2013 nr 21-22, poz. 257), w której jednoznacznie wskazano, że ubezpieczony urodzony przed dniem 31 grudnia 1948 r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r., ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezależnie od tego czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą (podobnie też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2013 r. w sprawie II UK 424/12, LEX nr 1341674). Powyższe stanowisko Sądu Najwyższego wskazuje, iż z kręgu osób uprawnionych do przeliczenia emerytury nie można wykluczyć tych ubezpieczonych, którzy wcześniej złożyli już wniosek o emeryturę wcześniejszą lub emeryturę w obniżonym wieku i tę emeryturę mieli przyznaną lub ją pobierali, czyli takich, którym już nadano statut emeryta. Wynika to z faktu, iż takiego warunku nie można wyinterpretować z treści art. 27 ustawy emerytalnej, do której odsyła sporny przepis.

Zwrócić należy także uwagę na stanowisko zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2013 r. w sprawie II UK 23/13 (OSNP 2014/6/85), zgodnie z którym emeryt pobierający emeryturę przyznaną i obliczoną niezgodnie z wnioskiem emerytalnym na dotychczasowych zasadach (art. 27 ustawy emerytalnej) nie traci prawa do ustalenia korzystniejszej wysokości emerytury „kapitałowej” na podstawie art. 26 tej ustawy, jeżeli kontynuuje ubezpieczenia emerytalne i rentowe, a z wnioskiem o przyznanie emerytury obliczonej w systemie kapitałowym wystąpił po dniu 31 grudnia 2008 r. (art. 55 w zw. z art. 114 ust 1 ustawy emerytalnej). Z motywów tego orzeczenia wynika, że emeryt, który w dalszym ciągu, choćby nieprzerwanie, był osobą czynną zawodowo i z tego tytułu kontynuował obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne i rentowe, zachowuje status ubezpieczonego spełniającego warunki do uzyskania najkorzystniejszego wymiaru należnego mu świadczenia emerytalnego, w tym zachowuje prawo do jego obliczenia metodą „kapitałową”, jeżeli emerytura obliczona według nowych zasad na podstawie art. 26, okaże się wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej. Powyższe jest możliwe w sytuacji, gdy emeryt spełni warunki wymagane w art. 55 tej ustawy, w tym złożył wniosek emerytalny po dniu 31 grudnia 2008 r. Powyższe stanowisko zawarte w uzasadnieniu wskazanego wyroku Sądu Najwyższego zostało sformułowane wobec emeryta, który pobierał emeryturę przyznaną i obliczoną niezgodnie z „pierwszorazowym” wnioskiem emerytalnym (wadliwie) na dotychczasowych zasadach (art. 27 ustawy emerytalnej), chociaż domagał się jej przyznania „w najkorzystniejszym wariantcie”. Takie emeryt - w ocenie Sądu Najwyższego - nie utracił prawa do obliczenia korzystniejszej wysokości emerytury na podstawie art. 26, jeżeli kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe, skoro już w pierwszym wniosku o emeryturę złożonym po dniu 31 grudnia 2008 r. domagał się jej przyznania „w najkorzystniejszym wariantcie”, obejmującym obliczenie jej wysokości na podstawie art. 55 ustawy o emeryturach i rentach (podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2013 r. II UK 143/13, OSNP 2014/10/148). W tym ostatnim wyroku Sąd Najwyższy podkreślił, że emeryt pobierający emeryturę przyznaną i obliczoną na podstawie dotychczasowych zasad (art. 27 w zw. z art. 53 ustawy), nie może być pozbawiony prawa do ustalenia emerytury korzystniejszej w wyższej wysokości obliczonej według nowych zasad na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 tej ustawy, jeżeli spełniając warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz z wnioskiem o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 wystąpił po raz pierwszy po dniu 31 grudnia 2008 r.

Z przedstawionym powyżej stanowiskiem Sądu Najwyższego, Sąd Apelacyjny w pełni się zgadza. Przenosząc zatem powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, wskazać należy, że sporny art. 55 ustawy emerytalnej nie wprowadza wymogu braku pobierania emerytury, warunkującego możliwość ponownego przeliczenia wysokości świadczenia emerytalnego przy uwzględnieniu treści art. 26 ustawy emerytalnej. Błędnie zatem organ rentowy wywodzi, że odwołujący nie może wnioskować o ponowne przeliczenie emerytury na korzystniejszych dla niego zasadach określonych w art. 55 ustawy emerytalnej, z uwagi na to, że pobierał już przyznane mu wcześniej świadczenie emerytalne. W przywołanym przepisie nie chodzi bowiem o przyznanie, ale o obliczenie wysokości świadczenia w sytuacji, gdy ubezpieczony spełnia warunki w nim określone. Literalne brzmienie art. 55 ustawy emerytalnej nie

wymaga też, by wniosek o emeryturę był pierwszym wnioskiem o takie świadczenie, wymaga natomiast by ubiegający się o emeryturę kontynuował zatrudnienie po ukończeniu wieku emerytalnego, aktywnie uczestnicząc w tworzeniu Funduszu.

W przedmiotowej sprawie ubezpieczony H. G. na dzień wydawania zaskarżonej decyzji przez organ rentowy, tj. na dzień 25 kwietnia 2014 r., spełniał wszystkie warunki określone w cytowanym powyżej art. 55 ustawy emerytalnej - urodził się przed dniem 1 stycznia 1949 r. (dokładnie (...)r.), w dniu wydawania zaskarżonej decyzji miał ukończony powszechny wiek emerytalny (zgodnie z art. 27 ust. 3 pkt 4 ustawy emerytalnej ukończył (...)lat) i bezspornie wniosek o przyznanie prawa do emerytury złożył po dniu 31 grudnia 2008 r. (odwołujący wniosek o przyznanie emerytury z uwagi na ukończenie powszechnego wieku emerytalnego złożył w dniu 27 grudnia 2012 r.). Na marginesie Sąd Apelacyjny wskazuje, że słusznie Sąd Okręgowy wskazał, że wniosek odwołującego z 27.12.2012 r., w którym H. G. wnioskował o „przeliczenie emerytury przyznanej decyzją z dnia 31.03.2010 r.”, nie zmierzał do ponownego ustalenia wysokości emerytury przyznanej w niższym wieku emerytalnym, lecz do przyznania mu po raz pierwszy prawa do emerytury na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej.

Sąd Apelacyjny wskazuje, że po przyznaniu prawa do emerytury decyzją wydaną w dniu 1 grudnia 2012 r., które to świadczenie obliczone było według „starych” zasad (zgodnie z treścią art. 53 ustawy emerytalnej), odwołujący kontynuował ubezpieczenie społeczne, czyli kontynuował zatrudnienie i podlegał dalej obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, (co najmniej do lipca 2013 r. - co wynika z akt sprawy). Zatem z uwagi na to, że odwołujący po przejściu na emeryturę, wciąż aktywnie uczestniczył w tworzeniu funduszu poprzez uiszczanie składek na obowiązkowe ubezpieczenia, nie można - w ocenie Sądu odwoławczego - odmawiać mu, tak jak uczynił to organ rentowy, prawa do obliczenia wysokości emerytury, według korzystniejszych zasad. Jeżeli bowiem odwołujący spełniał warunki do przeliczenia przyznanego mu dotychczas świadczenia na nowych, korzystniejszych dla niego zasadach, w oparciu o art. 27 ustawy emerytalnej już w czasie, gdy składał wniosek o emeryturę i potem kontynuował dalej ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu wieku emerytalnego ((...) lat) oraz gdy, co jest bezsporne, z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury w oparciu o art. 27 ustawy emerytalnej wystąpił po dniu 31.12.2008 r., to należy mu obliczyć świadczenie na podstawie art. 55 w zw. za art. 26 ustawy emerytalnej, w sytuacji, gdy wysokość świadczenia emerytalnego ustalona w ten sposób jest wyższa od tego obliczonego na podstawie „starych zasad” (na podstawie art. 53 w zw. z art. 27 ustawy emerytalnej).

Sąd Apelacyjny pragnie zwrócić uwagę, że przepis art. 55 ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym w spornym czasie, był adresowany przede wszystkim do młodszych roczników ubezpieczonych urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r., którzy kontynuując ubezpieczenie emerytalne po dożyciu 60/65 lat osiągnęli - zwłaszcza po wejściu w życie ustawy - tak wysokie zarobki, że być może ich świadczenie obliczone według zasad art. 26 przewyższy kwotę emerytury ustalonej na podstawie art. 53 (vide: K. Antonów „Ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Komentarz”, Lex Omega dla Sądów). Powyższe jednoznacznie wskazuje zatem, iż z kręgu osób uprawnionych do przeliczenia emerytury nie można wykluczyć osób, które po osiągnięciu wieku emerytalnego dalej kontynuowały zatrudnienie i podlegały ubezpieczeniom społecznym, nawet, jeśli pobierały już świadczenie emerytalne.

Oczywiście powyższe rozważania nie dowodzą automatycznie, jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy, o zasadności żądania ubezpieczonego. Należy bowiem pamiętać, że możliwość zastosowania art. 55 ustawy emerytalnej - po sprawdzeniu, że wnioskodawca kontynuował ubezpieczenie emerytalne oraz wystąpił z wnioskiem o emeryturę po 31 grudnia 2008 r., zależy od tego, czy emerytura wnioskodawcy obliczona na tej podstawie byłaby wyższa od emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej. Powyższy warunek został jednak w przedmiotowej sprawie spełniony, bowiem jak wynika z dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń, wysokość emerytury odwołującego obliczona na podstawie art. 55 w zw. z art. 26 ustawy wynosiłaby 6.960,16 zł, natomiast emerytura obliczona na podstawie art. 53 w zw. z art. 27 tej ustawy na dzień 1.03.2014 r. wynosiłaby 5.162,50 zł. Z powyższego porównania jednoznacznie wynika zatem, iż wysokość emerytury odwołującego - obliczona w sposób przewidziany w art. 55

cytowanej ustawy - byłaby wyższa niż ta, którą obecnie odwołujący pobiera i która jest obliczona przez organ rentowy w oparciu o art. 53 ww. ustawy.

Reasumując, Sąd Apelacyjny stwierdza z całą stanowczością, że okoliczność, iż odwołujący przed złożeniem wniosku o ponowne przeliczenie pobieranego świadczenia emerytalnego pobierał już świadczenie emerytalne, nie ogranicza jego prawa do wnioskowania o dokonanie przeliczenia wysokości świadczenia emerytalnego na zasadach określonych w art. 55 ustawy emerytalnej. Takie stanowisko organu rentowego jest w ocenie Sądu Apelacyjnego sprzeczne z celem ustawodawcy, co więcej, jest niezgodne z celem reformy ubezpieczeń społecznych kontynuowanej od 1999 r. Reforma zmierzała bowiem do osiągnięcia stanu, w którym wysokość emerytury będzie zależała wyłącznie od wysokości odprowadzonych składek i liczby miesięcy wyrażających średnią oczekiwaną długość życia ubezpieczonego w chwili przejścia na emeryturę (realizacji emerytury). Założeniem ustawodawcy było przy tym, że chwila ta powinna być objęta indywidualną decyzją każdej osoby, która osiągnęła wiek emerytalny. Wprowadzając tę regulację ustawodawca zmierzał także do zmotywowania ubezpieczonych do przedłużania okresu zatrudnienia, obiecując zwiększenie wysokości świadczenia emerytalnego za każdy rok podlegania ubezpieczeniom ponad ustawowy wiek emerytalny, dzięki czemu będą mogli uzyskać świadczenia wyższe niż dotychczas przewidziane i obliczone zgodnie z art. 53 ustawy (patrz „Emerytury i renty z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Emerytury pomostowe. Komentarz”, pod red. Beaty Gudowskiej i Krzysztofa Ślebziaka, komentarz do art. 55, wyd. CH. Beck Warszawa 2013 r. str.451).

Zatem sam fakt, iż odwołujący pobierał świadczenie emerytalne w żaden sposób nie niweluje jego prawa do wnioskowania o przeliczenie wysokości świadczenia emerytalnego na podstawie art. 55 ustawy emerytalnej zwłaszcza, że spełnia wszystkie warunki formalne określone w tym przepisie. Raz jeszcze wskazać należy, iż zawarta w przepisie art. 55 ustawy emerytalnej regulacja pozwalająca na wyższe niż dotychczas przewidziane w art. 53 ustawy zwiększenie świadczenia emerytalnego, skierowana jest tylko do tych ubezpieczonych, którzy pomimo ukończenia (w przypadku mężczyzn 65 roku życia) kontynuują podleganie ubezpieczeniu społecznemu aktywnie uczestniczą w tworzeniu funduszu (vide wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 2013 r. II UK 143/13, OSNP 2014/10/148). Przyjęcie zatem interpretacji organu rentowego byłoby krzywdzące dla tych osób, które mimo osiągnięcia wieku emerytalnego wciąż kontynuują zatrudnienie.

Mając powyższe rozważania na uwadze, skoro emerytura H. G. obliczona na podstawie art. 55 w zw. z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53, zaskarżony wyrok należało uznać za zasadny.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Apelacyjny oddalił apelację organu rentowego na podstawie art. 385 k.p.c.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Marta Sawińska	SSA Marek Borkiewicz
-------------------------------------	--------------------	----------------------